

gallen op takken van *Quercus cerris* L. te plaatsen, omdat hij te voren ontdekt had, dat een andere *Cynips*-soort nl. *C. quercus-calicis* Burgsd. ♀♀, die gallen vormt op de vruchten van de gewone eik, als tweede generatie, *Andricus cerri* Bey. ♂♂, leeft in kleine galletjes op de meeldraden van de moseik.

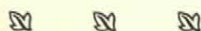
Aylax latreillei Kieff. is synoniem met *A. glechomae* L. en deze naam is de oudste. Dit werd door H. Dettmer aangetoond. De beschrijving in Ross en Hedicke is misleidend.

P. 276. De auteur zegt: „Onder deze kitmassa nu ontstaat een galplasteem, dat door snelle vermeerdering van zijn cellen de eieren spoedig heeft ingesloten”. Dit was de opvatting van Beyerinck. Latere onderzoekingen van Werner Magnus en Weidel hebben echter geleerd, dat dit zogenaamde galplasteem, een kallusachtig weefsel, de eieren niet omwilt, maar dat in dit jonge weefsel door oplossing van de cellen holten ontstaan, waarin de eieren langzamerhand wegzakken. Als de eieren geheel in de holte verdwenen zijn, dan sluit het weefsel zich erboven en de galkamer is gevormd. Ook bij verschillende galwesp-gallen op de eik werd dit door genoemde auteurs aangetoond.

W. M. DOCTERS VAN LEEUWEN.

N.B. Het artikel „Zoöcecidia van Meijndel” in de afl. 8 en 9 is de 28e (niet de 27e) Mededeeling der Commissie.

RED.

FEBRUARI.

De it is de maand van de groote tegenstellingen: temperaturen van 12° C of zelfs meer en van —12° C of zelfs minder. De zon begint „kracht” te krijgen. Wij zijn in Januari en Februari dichter bij de zon, dan in andere tijden van het jaar, maar dit „perihelium” helpt maar weinig, doordat de zon nog laag staat en de stralen dus schuin invallen. Aan steile hellingen, muren, boomstammen geldt dit bezwaar natuurlijk niet. Hier kunnen ze zelfs loodrecht invallen en op zulke plaatsen krijgen we dan ook heel aardige verschijnselen van groei en bloei en leven, vooral in de mossenwereld. Klein Hoefblad aan wegbermen, voorjaarsvroegeling aan wegkanten onslievenheersbeestjes aan boomstammen. Het aardige haantje *Lema cyanella* blijft evenwel onbewogen achter zijn wit gordijntje in de spleten van de iepenschors, misschien dra een prooi voor het snuffelend boomkruipertje.

Krijgen we wel genoeg te zien van de overwinterende insecten? Wanneer er in het bos wordt gekapt en gedolven ga ik wel vaak op onderzoek en doe navraag bij de arbeiders, maar de oogst blijft schraal. Zoo'n buitenkansje, als waarvan ik vertelde in een van de eerste jaargangen van De Levende Natuur, toen ik aan den Amstelveenschen weg een groot aantal loopkevers overwinterend aantrof, de prachtige *Carabus clathratus* en de mooie *Carabus granulatus* heb ik nooit meer genoten. Waar merels en kraaien druk in het mos wroeten, is nog al eens een vlinderpop te vinden, en overwinterende hommels moet ge zoeken in de onmiddellijke nabijheid van de oude hommelnesten. Onze vriend prof. Bols zou daarvan zoo aardig kunnen vertellen. De waterinsecten doen weinig of niet aan winterslaap en vertoonen zich graag aan de bijten, die we hakken in het ijs. En als er geen ijs is, maar „zachte” Februari met 10° boven nul, dan loopen allerlei aardige kevers langs den waterkant, vooral die kantige *Elaphrus*.

Soms hebben we een „gemiddelde” Februari, zonder vorst, maar ook zonder „zomersche dagen”. Dan is het aardig, om te zien, hoe langzaam de sneeuwkllokjes en de lentekllokjes zich uit het warme rustige onderlaagje vlak bij den grond omhoog werken; eerst de bloempjes een paar centimeter boven den grond, maar dan gaandeweg al hooger en hooger en al wijder en wijder open. Als er dan vorst komt blijken de sneeuwkllokjes sterker te zijn dan de lentekllokjes. Die buigen het eerst hun bladeren en bloemstelen, voor de sneeuwkllokjes is feller koude van noode. Crocussen zijn nog sterker. Aaronskelken doen of ze dood gaan, maar staan bij dooi altijd alweer zoo frisch en sappig alsof er niets is gebeurd.

Alleen wanneer hevige uitersten optreden, zooals in 1917 en 1929 krijgen de vogels het te

kwaad, gewoonlijk gaan ze hun vasten gang en laten zich door een paar dagen vorst niet storen. Het eind van de maand ziet ooievaar en lepelaar komen en vindt de schildvink al een week in vollen slag, de specht op het sterkst van zijn roffel. Dit jaar 1938 roffelde de specht alweer op 3 Januari in zijn ouden populier op Binnenduin, altijd weer tegen dezelfde dikke doode takken. Hij bleef voorloopig alleen. De kleine bonte specht is tegenwoordig veel minder algemeen, dan een jaar of tien geleden. Boomklevers worden in Februari ook luidruchtiger, we kunnen eens nagaan of hun aantal weer toeneemt. Bij ons in Bloemendaal lijkt dat wel het geval te zijn.

JAC. P. THIJSSE.

BOEKBESPREKING.

De N. J. N. Kalender voor 1938. „Deze kalender is bedoeld voor alle natuurvrienden, doch in het bijzonder voor de jongeren onder hen”.

Ik kan mij kwalijk meer onder de jongeren rekenen, maar ik geniet toch volop van het bijzonder fraaie werk, dat mij vervult met groote tevredenheid, dezelfde tevredenheid, die mij doorstraalt bij het lezen van haast iedere aflevering van *Amoeba*, het maandblad van de N. J. N. Het komt niet te pas, dit jeugd-gedoe te analyseeren, maar wel kan ik zeggen, dat ik er mijn beste en edelste aspiraties in terug vind, uit de dagen van meer dan een halve eeuw geleden, toen ook ik in Arcadië leefde. Af en toe kom ik er nog wel eens.

Maar laat ons terugkeeren tot den kalender. Die is alweer prachtig en heelemaal geen sleurnavolging van de vorige. De twaalf maandbladen getuigen van de veelzijdige bemoeienis van onze jonge vrienden. De vogels zijn betrekkelijk het sterkst vertegenwoordigd, maar dat kan al haast niet anders. Indrukwekkend en ontroerend zijn de moerasviooltjes van het blad voor April. Het blad voor Mei geeft een heerlijk beek-landschap in den Achterhoek, een treffende vermaning om toch met kracht en macht en ernst en offervaardigheid te streven naar het behoud van die beeklandschappen waarvan de beteekenis al duidelijker en duidelijker wordt, dank zij de kampen van de N. J. N. in het Kottensche bij Winterswijk. De ammonieten van het blad voor November zijn symbolisch voor de groote belangstelling in de geologie en de eendenmossels van Augustus voeren ons naar de onuitputtelijke stranden van ons lieve Nederland.

Deze prachtige kalender kost slechts drie kwartjes. Hij is verkrijgbaar door storting of overschrijving van dit bedrag op postrekening 233040 ten name van de Administratie van den Nederlandschen Jeugdbond voor Natuurstudie.

JAC. P. THIJSSE.

Dr. C. EYKMAN: *De Nederlandsche Zoogdieren II* (Uitgave van de Vereeniging tot oprichting en instandhouding van een Natuurhistorisch Museum te Rotterdam. Groot 4°. 112 p. p. 43 ill. Prijs f 2,75. Deel I en II te saam gehonden f 6,—).

Dit deel bevat de Vleermuizen, Hoefdieren en Roofdieren en is even grondig en fraai behandeld als deel I. Wij bezitten nu in dit werk een goeden grondslag voor de bestudeering van onze Zoogdieren. Ik hoop, dat we er plezier van zullen beleven en dat een goede Natuurbeschermingswet nog net op het nippertje te hulp kan komen, om onze Marters, Dassen en Otters voor uitroeiing te behoeden.

En nu moeten we allemaal ons best doen, om nog wat meer te weten te komen omtrent het leven van onze zoogdieren, groot en klein. Bijvoorbeeld, hoe staat het met het plantaardig voedsel van de vossen? Eykman zegt: „een enkele maal (b.v. bessen)”. Nu zou ik die „enkele maal” wel willen uitbreiden tot „dikwijls” of „geregeld”. Wij weten, dat de vossen om en bij ons natuurmonument Oosterwijk veel vruchten eten van de Amerikaansche Vogelkers en dat die plant uit de uitwerpselen van de vos overal in de hei opslaat. De vos eet ook graag boschbessen, bramen, rozebottels en zaait ook die planten uit. Ook appels en peren, afval onder de